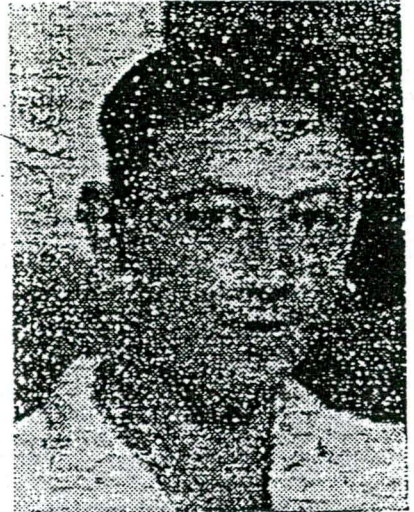

פופל בכקי זלמן

בן מיכאל ושרה. נולד ב־5.1.1928 בתל אביב. למד בבית־הספר העממי „אליאנס” והיה תלמיד טוב. משסיים את בית־הספר התחיל ללמוד את מלאכת הנגרות, אך לא מצא בה ענין ועבד כאופה במאפיח „נקדימון” ותמך בהוריו שכיבדם מאד. היה חבר ה„הגנה” והצטרף לפלמ”ח, גדוד „אריאל”. כשפרצו פורעים ערבים לשכונת ברנט־מנשיה, בה גר, ניצב על המשמר עם חבריו המזוינים במקלות

בלבד. עם התחלת מלחמת־השהתגר הגן על גבול תל־אביב—מנשיה, אזור 6. למן ה־9.3.1948 שירת בגדוד „הפורצים” בפלמ”ח. עמו להם בקסטל, קרית־עובדים, סריס, בית־סוריק, בית־אכסא. היה כובשי

קולוניה ומן הפורצים לעיר העתיקה בירושלים. בקסטל קנה לו שם כ„איש מזל”. הוא ישב בעמדת־התפרות רזרבית ולפתע נותן אות לעזוב את העמדה והוא עצמו עזבה אחרון. אך יצא, נפגעה העמדה מפגז והחברים ראו בו את מצילם. הוא היה אומר: „דבר אחד אני רוצה לראות — את תקומת מדינת ישראל. רק מאמץ קטן, כמו כלום וירושלים תתרחב ותשתחרר”.

תמיד נחלץ לתפקידים קשים ביותר. בכיבוש קטמון צעד בראש חבריו. כשנפגע הרץ הפלוגתי התנדב מיד למלא את מקומו. רץ תחת מטר הכדורים ממטה הגדוד־למ”פ והספיק להעביר כמה ידיעות. גם כשמפקדו הציע לו לנוח סירב לעשות הפסקה. „הפקודה הגיעה ויהי מה”, טען. עד שפגע צרור כדורים בלסתו. הועבר לבית־החולים „ביקור חולים” וחבריו שמרו עליידו שתי יממות בלי להתחלף ורבו על הזכות לשאת את ארונו. דבריו האחרונים היו: „אני מקווה כי לא ישכחוני”. מת ב־1.5.1948. נקבר בקרית־עובדים ב־3.5.1948.